

ת"פ 28838/12/14 - מדינת ישראל נגד נעם שורץ

בית משפט השלום בטבריה

ת"פ 28838-12-14 מדינת ישראל נ' שורץ
15 דצמבר 2015

בפני כב' השופט ניר מישורי לב טוב

בעניין:

המאשימה

מדינת ישראל

נגד

הנאשם

נעם שורץ

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד צביקה כוחן

הנאשם בעצמו

הכרעת דין

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר מייחס לו ביצוע עבירה של נהיגה בחוף הים בניגוד לסעיפים 2 ו-7 לחוק איסור נהיגה ברכב בחוף הים, התשנ"ז - 1997 (להלן: "**חוק איסור נהיגה בחוף הים**"). על פי עובדות כתב האישום, ביום 14.11.2013 בשעה 11:25 או בסמוך לכך, בחוף דוגה על שפת הכנרת, נסע הנאשם ברכב מסוג סיטרואן פרטי בצבע אפור מספר רישוי 68-683-59 והחנה אותו בתוך המים, מרחק של כ- 6 מ' מקו המים העליון.

לרכב הנ"ל היה מחובר גרר לסירה (עגלה) שמספרו 5493851. הן הרכב והן הגרר חנו במקום המצוין לעיל לפחות במשך 40 דקות.

חוף דוגה הינו חוף מוכרז להורדת אופנועי ים על ידי איגוד ערים כנרת.

לנאשם לא היה היתר למעשיו.

2. ביום 15.03.2015 כפר הנאשם בעובדות כתב האישום והתיק נקבע לשיבת הוכחות.

ביום 09.06.2015 הוגשה בקשה מטעם הנאשם "למחיקת כתב האישום" בטענת התיישנות.

עמוד 1

ביום 18.08.2015 דחה מותב זה את הטענה המקדמית בדבר התיישנות מטעם הנאשם.

3. ביום 21.10.2015 נשמעו הראיות בתיק.

ראיות וטיעוני המאשימה

4. מטעם המאשימה העיד פקח של רשות הטבע והגנים: מר עמית רדוני (להלן: "הפקח רדוני").

הפקח רדוני העיד שהוא עובד כ - 20 שנה מטעם רשות הטבע והגנים וב - 6-7 השנים האחרונות משמש כמפקח חופים בסובב כנרת. ביום האירוע, 14.11.2013 בשעה 11:30 לערך הגיע הפקח רדוני לחוף דוגה, שהינו חוף מוכרז, והבחין ברכב רתום לעגלה שחונה בתוך המים, צילם את הרכב ותמונות נוספות מהחוף (ת/3, ת/4, ת/5), המתין זמן ממושך, לפחות כ- 40 דקות, והרכב עדיין חנה בניגוד לחוק (דוח פיקוח ת/1, הודעת קנס מקורי ת/2).

בחקירתו הנגדית חזר הפקח רדוני על דברים דומים והוסיף וציין, כי החוק אומר שהמקום מיועד להעלאה והורדה בלבד של כלי שיט, וכאשר מגיע רכב להוריד אופנוע ים אמורים לפתוח את השער ולסגור אותו, פעולה שכל הזמן מבוצעת, כיוון שבחוף יש מקום מוסדר להעלאה והורדה של כלי שיט עם שערים שנועדו לכך וכך גם באמצעות השילוט הקיים במקום, שלמיטב ידיעתו השילוט היה גם ביום האירוע הנדון (ת/5).

ביחס לטענת הנאשם שסעיף 1 לחוק איסור נהיגה בחוף ים קובע כי חוף ים הוא רצועת הקרקע ברוחב 100 מטרים לאורך הים, מהמים הלאה, השיב הפקח רדוני כי הכנרת שונה מחופי ים אחרים, וזאת כי בחוף ים תיכון אין כמעט תנודות מפלס המים, הם כמעט תמיד באותו קו מים ואילו בכנרת התנודות יכולות להגיע למאות מטרים, ולכן רצועת החוף מוגדרת מנקודת גאות המים שבחוף ולא מקו המים. בהתאם לכך, הרכב נשוא כתב האישום היה בתוך המים ולא בחוף, כפי שטוען הנאשם. עוד הדגיש הפקח לשאלת בית המשפט, כי הרכב לא חנה בדרך שמסיעים את הסירות ומורידים אותם, אלא היה דרומית לנקודת ההורדה והעלאה זו.

לשאלות בית המשפט השיב העד רדוני כי הנאשם לא היה ברכב ולא ראה אותו, השיב כי יש מעט דו"חות במקום זה, וכי האירוע נשוא כתב האישום הינו אירוע חריג בגלל החנייה בתוך המים. עוד הוסיף כי אין לו עניין במתן דו"חות, אלא כל מקרה נבחן לגופו.

במסגרת החקירה הנגדית של הנאשם, הגישה המאשימה את בקשת הנאשם להישפט ת/6 ממנו עולה כי הנאשם סבור שהרכב נשוא כתב האישום כעולה מהודעת תשלום הקנס אינו בבעלותו.

ביחס לטענת הנאשם כי היתה תקלה טכנית/חשמלית לכלי השיט, טענה המאשימה כי מדובר בעדות כבושה, עדות שעלתה לראשונה במסגרת עדותו הראשית של הנאשם ואינה מתיישבת עם שאר טענותיו של הנאשם.

המאשימה חזרה על טענותיה בסיכומים מטעמה, וטענה כי הוכחה מעל לכל ספק סביר כי בתאריך המצוין בכתב האישום ובסמיכות לזמן זה נצפה בחוף דוגה רכבו של הנאשם כשהוא מצוי בתוך מימי הכנרת יחד עם עגלה ואופנוע ים משך 40 דקות כעולה מת/1, ת/2, ת/3, ובפרט מהרישום הפנימי אשר ערך עמית רדוני (ת/4)

5. הנאשם היה מודע לכך שמותר רק להוריד ולהעלות כלי שייט כעולה מהשילוט (ת/5), ולכן מבקשת המאשימה להרשיע הנאשם בעבירה נשוא כתב האישום.

ביום 09.11.2015 הגיש ב"כ המאשימה תגובה לסיכומים בכתב מטעם הנאשם, וחזר על טענותיו כמפורט לעיל.

ראיות וטיעוני הנאשם

5. הנאשם אישר שהרכב המצולם בת/3 ו - ת/4 הוא רכבו. עוד טען כי אינו זוכר מה היה ביום האירוע נשוא כתב האישום מכיוון שבאותה תקופה בה ארע האירוע נשוא כתב האישום, נהג לרדת לכנרת פעם בשבוע בערך, לזמן קצר, שעה שעתיים לכל היותר, עם אופנוע הים. ייתכן והוא אינו זוכר את האירוע בגלל שהיתה לו תקלה טכנית בכלי השיט החדש שקנה, המצבר היה חלש לפני שהוריד אותו לים ולאחר שהוריד אותו לים התברר לו שהטעינה אינה מספיקה (בעבר היו לו פעמיים תקלות חשמליות באופנוע הים, אך אינו יכול לומר מתי). כשנשאל במסגרת החקירה הנגדית מה גרם לו לעכב את הוצאתו של אופנוע הים מהמים במשך 40 דקות השיב הנאשם כי הניע את אופנוע הים עם כבלים שהיו לו באוטו. באחת הפעמים שנתקע עם אופנוע הים בלב הים, טען הנאשם כי שחה וגרר את אופנוע הים עד שספינת דיג מעין גב הגיעה לגרור אותו בעקבות נר עשן אותו הדליק. עוד טען כי לא לקח אופנוע הים למוסך אלא קנה מצבר חדש בלבד ובכך נפתרה התקלה.

כשנשאל הנאשם מדוע לא העיד על התקלה האמורה במסגרת עדותו הראשית, השיב כי אינו זוכר אם התקלה ארעה ביום האירוע נשוא כתב האישום או באם לאו.

ביחס לטענת המאשימה לעדות כבושה, טען הנאשם במסגרת סיכומיו כי בפרוטוקול הדיון מיום 15.03.2015 טען כי היתה לאופנוע תקלה חשמלית עליה התגבר באופן חלקי והצליח להניע האופנוע. מעבר לכך חזר וציין כי אינו זוכר את התאריך המדויק בפרט כשקיבל את הדוח כחודשיים מאוחר יותר.

בסיכומיו שהוגשו בכתב ביום 04.11.2015, טען הנאשם כי גם באם טוענת המאשימה כי השימוש בתחום המוכרז מוגבל לזמן סביר, הרי שזמן זה צריך להיקבע בתקנה כלשהי לאחר שמיעת נציגי השייטים ולא באופן שרירותי על ידי הפקח.

ביחס לדוח העיד הנאשם, כי באם היה מוצמד לו הדוח לרכב, היה הולך ומשלם אך לאור העובדה שהמאשימה שלחה הדו"ח חודשיים לאחר המקרה מתקשה הוא לזכור את נסיבות האירוע והדבר פוגע בסיכויי הגנתו.

עוד טען בהקשר לדוח, כי הודעת תשלום הקנס נכתבה רטרואקטיבית וזה גם מה שמסביר את העובדה שהפקח ציין בדוח שהרכב בצבע לבן ולא אפור.

במסגרת החקירה הנגדית השיב הנאשם כי הוא מחזיק בבעלותו את אופנוע הים והנגרר נשוא כתב האישום מזה כשלוש שנים, ובתקופה הרלוונטית לכתב האישום היה מגיע שם לשעה, ועבור הכניסה לחוף שילם דמי כניסה. כשנשאל באם מכיר הוא את מנהל החוף והאתר, השיב כי שמו אהרון, וכי ראה אותו פעם אחת (להלן: "אהרון"), ואף אהרון ביקש ממנו (פעמיים במספר) שיחנה את רכבו בחניה,

לאחר שהוא פורק את אופנוע הים על מנת שלא יפריע לאופנועים האחרים, ואכן כך נהג - היה מחנה הרכב במקום המוסדר וחוזר רגלית.

כאשר נשאל הנאשם מדוע בבקשתו להישפט (ת/6) ניסה להרחיק עצמו מהבעלות על הרכב וניסה לסגור עם המאשימה שיש עוד רכב עם מספר רישוי כמו הרכב שלו, השיב כי בדוח נרשם שמדובר ברכב שצבעו לבן, ואילו רכבו בצבע אפור, ולאור העובדה שידוע לו שיש עוד רכב עם מספר רישוי כמו שלו, שצבעו לבן, העלה טענה זו, שהינה טענה עובדתית גרידא. מאחר והמאשימה טענה כי הפקח טעה בתום לב ביחס לצבע הרכב, החליט לוותר על טענתו זו, הגם שהוא בספק באם אכן טעה הפקח בתום לב.

ביום 04.11.2015 הגיש הנאשם סיכום בכתב לטענותיו וחזר על טענותיו כמפורט לעיל. עוד הוסיף טען ביחס למיקום הימצאות הרכב ביום האירוע נשוא כתב האישום, כי אין מחלוקת שהרכב נצפה כשהוא חונה בתוך המים בחוף דוגה, אך הרכב לא חנה שם זמן ממושך כטענת הפקח רדוני. לטענת הנאשם הרכב חנה בתחום המוכרז להורדת אופנועי ים כאשר הכניסה היחידה הינה מהשער שרק עובדי החוף פותחים אותו לבעלי אופנועי ים בלבד. הירידה למים אפשרית רק בדרך הבטון משום שמשני צידי קיימת צמחיה סבוכה (צירף תמונות). מאחר והמים נסוגו באותה התקופה הרלוונטית לכתב האישום, כשהנאשם רצה להוריד את האופנוע ים למים, נדרש הוא להמשיך בנסיעה לאחור לכיוון מערב דרך הבטון ולהיכנס למים על גבי הקרקע. לגישת הנאשם, עובדה זו אינה מתיישבת עם עדות הפקח רדוני שרכבו חנה מדרום לדרך הבטון, שהרי אם אכן היה חונה מדרום לדרך הבטון הרי הרכב היה ביבשה ולא בתוך הים.

לטענת הנאשם סעיף 1 לחוק איסור נהיגה בחוף הים אוסר על נהיגה בחוף היום, כאשר בהמשך החוק מסייג מקומות חריגים כמו "תחום שרשות מקומית פרסמה הודעה כי הוא מיועד להורדת כלי שיט לים", ומשכך הרי אין איסור חוקי לנהוג בתחום המוכרז בחוף דוגה המיועד להעלאת והורדת כלי שיט, ולאור העובדה שלכל הדעות הרכב היה בתוך הים והוא לא הואשם שהרכב היה ברצועת הקרקע, והתחום המוכרז מוגדר באופן מפורש כמקום שאינו חוף ים ולכן החוק אינו חל במקרה דנן.

עוד טען הנאשם לטענת הגנה מן הצדק בשל התקלה הטכנית שהיתה לו באופנוע ים כמפורט לעיל.

עוד טוען הנאשם כי מדובר בביצוע פעילות ספורטיבית ובהתאם לסעיף 34 יג (5) לחוק העונשין שכן לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שעשה תוך כדי פעילות ספורטיבית.

בנוסף טען לטענת זוטי דברים בהתאם לסעיף 34 יז לחוק העונשין, שהרי חנה הרכב למספר דקות בלבד.

בנוסף טען כי יש להכריע במקרה הנדון עם הפירוש המקל עימו בהתאם לסעיף 34 כא לחוק העונשין.

בעקבות הגשת תגובת ב"כ המאשימה לסיכומים בכתב מטעם הנאשם מיום 09.11.2015, הגיש הנאשם ביום 15.11.2015 בקשה למחיקת טענות חדשות, כאשר ביקש למחוק הטענה שטען ב"כ

המאשימה כי הרכב חנה בחוף רחצה מוכרז וכי אין מחלוקת על כך בין המאשימה לנאשם.

דין והכרעה

בשולי הכרעת הדין אני מורה על תיקון הפרוטוקול בכך שתמונות השילוט בחוף דוגה שהוגשו על ידי המאשימה יסומנו ת/5.

בית המשפט נדרש להכריע בשתי סוגיות עיקריות במסגרת הכרעת הדין:

א. האם הנאשם נסע ברכב מסוג סיטרואן פרטי בצבע אפור מס. רישוי 59-683-68 והחנה אותו בתוך המים כמיוחס לו בכתב האישום, בניגוד לסעיף 2 לחוק והאם יש ביסוס ראיתי לטענתו של הנאשם כי אין איסור חוקי לנהוג בתחום המוכרז בחוף דוגה וכי הוא לא נהג בחוף הים כעולה מסעיף 1 לחוק איסור נהיגה בחוף ים.

ב. האם עומדת לזכות הנאשם שבמקרה שבפני הטענה להגנה מן הצדק לאור העובדה שהיתה לו תקלה טכנית באופנוע ים, והאם עומדת לו טענת זוטי דברים שהרי לטענתו חנה הרכב למספר דקות בלבד.

6. מדובר בשתי שאלות שבעובדה כאשר הנטל להוכחת ביצועה של העבירה מעבר לכל ספק סביר רובץ לפתחה של המאשימה. שאלות עובדתיות אלה עומדות במוקד הכרעת הדין במקרה שבפני והן אלה שיכריעו את הכף באם הנאשם יורשע או יזוכה. בטרם אדון בשאלות אלה, אעמוד תחילה על סוגיית "נטל ההוכחה" שמוטל על המאשימה בעבירה של נהיגה בחוף ים.

סעיף 2 לחוק איסור נהיגה קובע כי "לא ינהג אדם ברכב בחוף הים". סעיף 1(1) לחוק מגדיר את הביטוי "חוף הים" כדלקמן: **"רצועת קרקע, ברוחב של 100 מטרים, לאורך הים מנקודת גאות המים שבחוף". יוצא מכך שבמקרה שבפני על המאשימה להוכיח שהרכב נסע או חנה בתוך אותה רצועה שרוחבה לא עולה על 100 מטר.**

סעיף 7(ב) לחוק איסור נהיגה מגדיר עבירה של נהיגה ברכב בחוף הים כעבירה של "אחריות קפידה". מן הראוי להדגיש שאין בהגדרתה של העבירה כעבירה של אחריות קפידה בכדי לגרוע מחובתה של המאשימה להוכיח שהרכב נסע או חנה בתוך אותה רצועה שרוחבה לא עולה על 100 מטר.

בפסיקה נקבע שעבירה של אחריות קפידה היא עבירה שבעניינה אין התביעה נדרשת להוכיח יסוד נפשי של מחשבה פלילית או רשלנות, אלא די בהוכחת התקיימות היסוד העובדתי (רע"פ 26/97 **לקס נ' מדינת ישראל** פ"ד נב (2) 679, 693 (1998); רע"פ 3515/12 **מדינת ישראל נ' שבתאי** [פורסם בנבו] (10.9.13) פסקה

20 לפסק דינו של כבוד השופט פוגלמן (להלן: פסק דין שבתאי); ע"פ 4946/07 **מקלדה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (19.2.09) פסקאות 22 - 24 לפסק דינה של כבוד השופטת ארבל). ודוק, הגם שהתביעה אינה נדרשת להוכיח יסוד נפשי כדי להביא להטלת אחריות על הנאשם, אין מדובר במשטר של אחריות מוחלטת, אלא בקביעת חזקה המעבירה את הנטל על כתפי הנאשם להוכיח שלא מתקיים היסוד הנפשי (פסק דין שבתאי, פסקה 21; רע"פ 4936/12 **האני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (27.6.12) פסקה 12 להחלטתו של כב' השופט שהם; רע"פ 362/13 **ג'מיל נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (27.8.13) פסקאות 14-15 להחלטתו של כב' השופט מלצר). יוצא מכך, שעל אף הגדרת העבירה כעבירה של אחריות קפידה, הנטל להוכיח שהרכב נסע או חנה בתוך אותה רצועה שרוחבה לא עולה על 100 מטר, ממשיך לרבוץ על כתפי המאשימה ואינו עובר לנאשם. מדובר ברכיב מרכזי ביסוד העובדתי (ולא ביסוד הנפשי) של העבירה של נהיגה בחוף הים.

למען השלמת התמונה, יצוין כי סעיף 7(ג) לחוק איסור נהיגה, קובע כדלקמן:

"על עבירה לפי סעיף זה יחולו סעיפים 27 ו-27ב לפקודת התעבורה, בשינויים המחויבים".

סעיף 27 לפקודת התעבורה דן בקבלת הודעה בכתב שנערכה על ידי שוטר או מי שהוסמך כדין לערוך הודעה כאמור במסגרת מילוי תפקידו, כראיה בתיק. במילים אחרות, סעיף זה מתייחס לדו"ח שנערך ע"י הפקח רדוני ועל מעמדו כראיה בתיק. הדבר אינו גורע במאומה מהחובה שמוטלת על המאשימה להוכיח שהרכב אכן עמד במרחק שהינו קטן יותר מ-100 מטר מנקודת גאות המים שבחוף.

בנוסף לכך, סעיף 27ב לפקודת התעבורה קובע שאם נעשתה עבירה ברכב רואים את בעל הרכב כאילו הוא נהג ברכב זולת אם הוכיח מי נהג ברכב. סעיף 27ב אינו רלוונטי לענייננו מאחר והנאשם ממילא העיד שהוא זה שנהג ברכב ששייך לו והוא הבעלים של הרכב. גם כאן, אין בסעיף 27ב בכדי לגרוע מנטל ההוכחה שמוטל על המאשימה להוכיח שהרכב נסע או חנה בתוך אותה רצועה שרוחבה לא עולה על 100 מטר, בניגוד לטענת הנאשם.

להלן הדיון בסוגיות הדרושות להכרעה:

א. **האם הנאשם נסע ברכב מסוג סיטרואן פרטי בצבע אפור מס. רישוי 59-683-68 והחנה אותו בתוך המים כמיוחס לו בכתב האישום, בניגוד לסעיף 2 לחוק והאם יש ביסוס ראיתי לטענתו של הנאשם כי אין איסור חוקי לנהוג בתחום המוכרז בחוף דוגה וכי הוא לא נהג בחוף הים כעולה מסעיף 1 לחוק איסור נהיגה בחוף הים.**

סעיף 2 לחוק איסור נהיגה ברכב בחוף הים, התשנ"ז-1997 קובע איסור נהיגה בחוף הים:

"לא ינהג אדם ברכב בחוף הים."

המונח "חוף הים" מוגדר בסעיף 1 לחוק:

"חוף הים" -

(1) רצועת קרקע, ברוחב של 100 מטרים, לאורך הים מנקודת גאות המים שבחוף;

(2) ברצועת קרקע, כאמור בפסקה (1), שבה מצוי מקום רחצה מוכרז, כמשמעותו בחוק הסדרת מקומות רחצה, התשכ"ד-1964 - כל תחום מקום הרחצה המוכרז, אף אם הוא חורג מרוחב של 100 מטרים..."

כבר עתה אציין, כי החוק מדבר על איסור נהיגה וקל וחומר איסור חניה.

7. מטעם התביעה העיד הפקח עמית רדוני .

ראיות התביעה בגין העבירה המיוחסת לנאשם בכתב האישום מתמצות בעדות הפקח רדוני אל מול עדות הנאשם. בהינתן כי מדובר בעדות יחידה מטעם התביעה הזהרתי עצמי בבחינת עדות זו בקפידה יתירה.

לשאלת בית המשפט השיב העד רדוני כי יש מעט דוחות בעניין שכזה, ואת האירוע הספציפי הזה הוא זוכר כי מדובר באירוע חריג בגלל החניה במים. (עמוד 9 לפרוטוקול שורות 4 - 5).

כבר בפתח הדברים אציין כי מצאתי את עדותו של עד התביעה אמינה, עקבית, עניינית ומקצועית. עד התביעה הצהיר כי אינו מחפש לרשום דו"חות קנס אלא רואה תפקידו המרכזי בתחום ההסברה לאזרח. מעבר לכך לא מצאתי כי קיים סכסוך כלשהו בין הנאשם לפקח רדוני.

ביחס לשאלה באם הרכב היה בתוך המים או לאו, העד רדוני העיד כי ביום האירוע הגיע לחוף גולן, חוף מוכרז, הבחין ברכב רתום לעגלה שחונה בתוך המים, צילם את הרכב, שאל אנשים שהיו במקום מדוע הרכב עומד במים, לא היתה להם תשובה, המתין מעל 30 דקות, ומשראה שהרכב ממשיך להחנות במים בניגוד לחוק, רשם לחובתו של הנאשם את הקנס. (עמוד 4 לפרוטוקול שורות 23-26) .

העד הסביר כי דוח הפעולה (ת/1) מתייחס לחוק איסור נהיגה לכלי רכב "כל אוטו עם מס' רישוי, אסורה הנסיעה ברצועת החוף מקו המפלס העליון למרחק של 100 מטר" (עמוד 4 לפרוטוקול שורות 20 - 21) .

העד רדוני חזר וטען במשך כל עדותו כי רכבו של הנאשם חנה בתוך המים, טענה אשר לא נסתרה גם על ידי הנאשם בעצמו ומקבלת חיזוק ממשי בתמוהות שהוגשו לעיון בית המשפט כראיה.

הנאשם בסיכומיו בכתב חוזר וטוען כי "אין מחלוקת על כך כי הרכב נצפה כשהוא חונה בתוך מי הכנרת בחוף דוגה" (עמוד 1 לסיכומים מיום 04.11.2015 פסקה 2) וכן כי "הרכב היה לכל הדיעות בתוך הים" (עמוד 2 לסיכומים פסקה 11), כך שטענתו של הנאשם כי לא הואשם על ידי המאשימה כי הרכב היה ברצועת הקרקע כעולה מסעיף 1 לחוק איסור נהיגה בחוף ים ולכאורה לא ביצע עבירה, אינה מתיישבת עם היגיון

עמוד 7

השכל הישר וזה בלשון המעטה.

ככל שהנאשם טוען כי לא נהג ברצועת הקרקע, וגם אם לכאורה אקבל את טענתו, הרי הנאשם לא הסביר לבית המשפט כיצד הגיע רכבו לחניה בתוך המים, כשאין כל מחלוקת ששם נצפה הרכב חונה אף לדבריו של הנאשם.

על כך גם השיב העד רדוני כי אינו מצליח להבין כיצד הרכב היה בתוך המים ולא בחוף "אלא אם כן הטיסו אותך והצניחו אותך עם מטוס" (עמוד 8 לפרוטוקול שורה 14).

למעלה מכך אציין כי הנאשם בעצמו טוען כי המתחם המוכרז מיועד להעלאת והורדת כלי שיט ולכאורה אין איסור חוקי לנהוג במתחם המוכרז. טענתו זו סותרת את טענתו כמפורט לעיל.

כאמור, החוק מדבר על איסור נהיגה וקל וחומר איסור חניה.

אחת מטענותיו הרבות של הנאשם, כי התחום המוכרז מיועד להורדת והעלאת כלי שיט,

כשנשאל העד רדוני במסגרת החקירה הנגדית האם רכב יכול להיכנס לתוך המתחם המוכרז להורדת אופנועי ים ללא רשות, השיב העד כי ככלל השערים נעולים, אך כשהחוף מוכרז, יינתן לו אישור חריג להעלאת והורדת כלי שיט רק לאחר שיהיו במקום שלטים ושערים, ורק לאחר שהחוף יפתח, השערים יפתחו. במקרה הספציפי נשוא כתב האישום, השיב העד כי אינו יודע מתי החוף נפתח ולכן לא יוכל להעיד מה היה לפני 3 שנים, באם היו שלטים במקום או לאו אך למיטב ידיעתו היו שלטים כעולה מת/5 (עמוד 7 לפרוטוקול שורות 8 - 20).

בשלב מאוחר יותר טען הנאשם כי מאחר והמתחם המוכרז מיועד להורדת והעלאת כלי שיט, הרי הוא הוריד את אופנוע הים במתחם המוכרז, יצא להחנות הרכב במקום חניה מוסדר וחזר רגלית למתחם המוכרז. כששאל את העד רדוני אם באותו יום נשוא כתב האישום היה מחסור בחניה במקומות המוסדרים לחניה תוך שמזכיר הוא לעד כי מדובר באמצע נובמבר, משיב לו העד כי לא היתה מצוקת חניה, וכי הוא זוכר שהיו רכבים בודדים וכי אם החוף היה צפוף ברכבים לא בטוח שהיה רואה כלל את רכבו של הנאשם במים. (עמוד 7 לפרוטוקול שורות 21 - 24).

העד רדוני הוסיף והעיד כי לעיתים הם מנסים להקל עם חשודים ובמידה והם נמצאים במקום הפקחים מורים להם לעלות חזרה עם הרכב למקום המוסדר לפני שהם נקנסים, אך במקרה הנדון לא הגיע הנאשם למרות שהפקח רדוני חיכה לו הרבה זמן, הוא לא פגש אותו ולכן לא יכל להורות לו להוציא את הרכב, והכל במטרה להימנע מקנס כאמור (עמוד 7 לפרוטוקול שורות 26 - 29 וכן בעמוד 8 לפרוטוקול שורות 1 - 6 וכן בעמוד 9 לפרוטוקול שורות 6 - 9).

גם לשאלת בית המשפט השיב העד כי אינו זוכר שראה את הנאשם במקום (עמוד 9 לפרוטוקול שורות 2-3).

ביחס למשך הזמן שחנה הרכב בתוך המים, העד רדוני הגדיר מפורשות זמן ממושך "כל מה שמעל 20 דקות זה זמן ממושך" (עמוד 5 לפרוטוקול שורה 6). כשנשאל כמה זמן היה הרכב במים, השיב העד

עמוד 8

" ת. הייתי נוכח 40 דקות במקום ולא ראיתי כלי שייט נוסף ואני מניח שהוא היה לפני ושהלכתי הוא היה שם עדיין "

ש. אז לפחות 40 דקות

ת. נכון "

(עמוד 5 לפרוטוקול שורות 5-11).

במסגרת החקירה הנגדית כשנשאל העד רדוני האם ראה את הרכב במקום נוסף למעט המקום שניתן לראות בתמונות (ת/3, ת/4) והאם הרכב לא זז במשך כל שעת היותו בחוף, השיב העד כי **"הרכב עמד בכל הזמן שהייתי בחוף גם שעזבתי"** והוסיף כי לא ראה הרכב במקום נוסף **"משך כל הזמן הייתי במקום שממנו נצפה הרכב, כל העת ראיתי את הרכב. כל התמונות צולמו על ידי, כל תמונה ממקום אחר"**. (עמוד 6 לפרוטוקול שורות 26, 28 - 29).

עדותיו זו של הפקח רדוני, כי את התמונות של הרכב צילם מכמה זוויות, נתון עובדתי שמעיד כי התמונות לא צולמו בפעם אחת אלא במשך זמן קצר, ולכן גרסתו של הנאשם כי היה זמן לא ממושך במתחם ויצא מיד אינה מתיישבת עם העובדה שהפקח רדוני צילם הרכב במספר זוויות ובמשך פרק זמן ולא בפעם אחת.

הנאשם אישר לשאלת בית המשפט כי הרכב המצולם בת/3 ו - ת/4 הינו רכבו (עמוד 6 לפרוטוקול שורה 32).

ביחס לשאלת הנאשם מדוע הפקח רדוני לא הצמיד הודעת הקנס לרכבו, השיב העד רדוני כי הפקחים אינם נוהגים להצמיד את הקנס לשמשה על פי ניסיון העבר **"פעם אחת זה יכול לעוף ולזהם את הכנרת ולנהגים יש חולשה שלא רואים את הקנסות ששמים על החלונות, אני מצלם עוברים חודשיים ואין תשובה וכו"** (עמוד 7 לפרוטוקול שורות 3-5), וגישתו זו מקובלת ואמינה עלי.

גירסתו זו של הפקח רדוני מקובלת עלי באשר עולה בקנה אחד עם הגיון ושכל בריא, קל וחומר שאין לצפות מפקח הרשות להיכנס לתוך מימי הכנרת על מנת להצמיד הדו"ח לשימשת חלון הרכב נשוא העבירה.

מטעם ההגנה העיד הנאשם.

הנאשם מאשר כי מדובר ברכב שבבעלותו, אותו מחזיק כשלוש שנים. העיד כי בתקופה הרלוונטית לאירוע נשוא כתב האישום היה מגיע לכנרת באופן לא קבוע, אך בתדירות של פעם בשבוע - שבועיים ושאת החוף הוא מכיר היטב.

הנאשם מעיד במסגרת החקירה הנגדית כי הוזר על ידי מנהל החוף והאתר פעמיים במספר שלא להחנות את רכבו במקום המתחם המוכרז אלא בחניה המוסדרת:

" ... אמר לי אהרון בלשון בקשה , ולא חקיקה , אמר לי שאחרי שאתה פורק את אופנוע הים תעלה בתוך התחום יש שם חניה ותחנה את הרכב, כדי שלא אפריע לאופנועים אחרים".

(עמוד 10 לפרוטוקול שורות 10 - 13) .

במסגרת חקירתו הראשית, העיד הנאשם כי ייתכן ודבריו של הפקח רדוני נכונים וייתכן ואינם נכונים, וזאת כי היו לו תקלות טכניות באופנוע ים (2 במספר) ואינו זוכר אם היו ביום האירוע נשוא כתב האישום. על כך ארחיב בהמשך אך כבר עתה אציין, כי באם אדם נתקע עם כלי השייט שלו באופן שגורם לו להיות בים משך זמן כ - 40 דקות, האם יעלה על הדעת שאינו זוכר אירוע שכזה ? למעלה מכך, ככל שאכן היתה לנאשם תקלה , צפוי היה שהיה מעלה זאת כבר בשלב מוקדם יותר ואף מציג ראיות על התקלה הנטענת.

לאחר שמיעת עדויות העד רדוני והנאשם מצאתי לנכון להעדיף גרסת עד התביעה רדוני על פני גרסת הנאשם בה איני נותן אמון בשאלה שבמחלוקת הדרושה הכרעה בחלק זה של הכרעת הדין.

הנאשם סתר את גרסתו במהלך עדותו, תחילה טען כי ייתכן ואין מדובר ברכב שלו שהרי בדוח נכתב רכב בצבע לבן בעוד שרכבו בצבע אפור, והגם שקיבל תשובה כי הפקח טעה בתום לב, אינו בטוח שאכן טעה בתום לב. בהמשך טען כי לא החנה את רכבו זמן ממושך בתוך המים, היות והוריד אופנוע הים , הוציא הרכב, החנה אותו בחניה המוסדרת וחזר רגלית למתחם. בהמשך טען שכן היה הרכב במים זמן ממושך בגלל שלאופנוע הים היתה תקלה טכנית ובאחת הפעמים נזקק לעזרת ספינת דיג מעין גב ואז גרר אופנוע הים למתחם המוכרז ובהמשך טען שאינו זוכר אם מדובר ביום האירוע או לאו. עוד טען כי הרכב היה בתוך המים, ועל כך אין מחלוקת, אך לא הואשם על נהיגה ברצועת הקרקע ואם לא די בכך, אין מניעה לנהוג במתחם המוכרז ובסיומם של דברים טען שמדובר בפעילות ספורטיבית ולכן אין מדובר באחריות פלילית.

הנאשם מעיד כי מכיר הוא את רצועת החוף , בתקופת האירוע היה מגיע בין פעם בשבוע לפעם בשבועיים, מכיר את בעל המקום. מעיד כי מודע לכך שהמתחם מיועד להורדת והעלאת כלי שייט בלבד, ועל כך שיש איסור חניה במקום ומכאן אני למד מי שמכיר את המתחם, יודע הוא על איסור החניה באזור נשוא כתב האישום . אין כל מחלוקת כי רכבו של הנאשם חנה בתוך המים, ואני מקבל גרסת הפקח רדוני כי רכבו של הנאשם היה זמן ממושך בתוך המים ולא את גרסתו או גרסאותיו של הנאשם.

העד רדוני משיב בצורה ברורה בכל הנוגע לזמן שהייה של רכב הנאשם בתוך המים, הציג תמונות ממספר זוויות מהם לא נראה נתיב הכניסה למים כפי שטוען הנאשם, העיד כי המתין למעלה מ 40 דקות ורק משלא נותרה לו ברירה נתן את הדוח.

לאור האמור לעיל אני קובע כי הוכח בפני כי הנאשם החנה את רכבו בתוך המים, משך זמן ממושך וכי יש איסור חוקי לנהוג במתחם וקל וחומר להחנות הרכב.

לעונת עדות הפקח רדוני שהעיד חד משמעי כי הנאשם החנה הרכב דרוטמית למקום המיועד לפריקה וטעינה של כלי שייט לא הוכח בפני על ידי הנאשם כי עדותו של הפקח רדוני משוללת יסוד או שיש לפקפק באמיתותה.

ב. **האם עומדת לזכות הנאשם שבמקרה שבפני הטענה להגנה מן הצדק לאור העובדה שהיתה לו תקלה טכנית באופנוע ים, והאם עומדת לו טענת זוטי דברים שהרי לטענתו חנה הרכב למספר דקות בלבד.**

במקרה שלפנינו, כאשר הנאשם קיבל את הדו"ח, העלה את גירסתו בבקשתו לביטול קנס וטען כי יש לבטל את הקנס בטענה שאין מדובר ברכבו שלו. (ת/6).

בהמשך העלה טענת התיישנות בפני בית המשפט, ולא איזכר אפילו במאום טענה מקדמית זו של תקלה טכנית באופנוע ים.

בישיבת ההקראה ביום 15.03.2015 טען כדרך אגב הנאשם כי היתה לו "תקלה חשמלית מסויימת" באופנוע הים, ובו ביום נקבע התיק לשמיעת הוכחות. הראיות בתיק נשמעו רק ביום 20.10.2015, למעלה מ-7 חודשים לאחר שטען הנאשם טענתו ביחס לתקלה החשמלית באופנוע הים.

למועד ישיבת ההוכחות לא הציג הנאשם אסמכתאות ביחס לטענתו הנטענת ו/או כל חשבונית ו/או כל עדות אחרת ביחס לתקלה החשמלית.

במסגרת עדותו הראשית, טען כי "יכול להיות שמה שאמר הפקח נכון, יכול להיות שלא נכון, בגלל שאני לא יכול לזכור מה היה בכל פעם שירדתי והיו פעמים רבות כאלה כמה השארתי ולמה, אולי בגלל שהיתה לי תקלה טכנית, אולי בגלל שהיה לי איזה שהוא אירוע, בים הדברים מאוד דינמיים, יש דברים בלתי צפויים ולא זוכרים מתי זה היה ומתי זה היה" (עמוד 9 שורות 16 - 20).

בהקשר זה ראוי לציין, כי שהנאשם בעצמו מעיד כי אולי היתה לו תקלה טכנית באותו יום ואולי לא... אולי הוא זוכר ואולי לא.

ככל שהנאשם מבקש לטעון לטענת הגנה מן הצדק או לרטרקטור להגנת צורך או הכרח, עליו להציג אסמכתאות בעניין. ככל שהיתה תקלה במצבר, מתכבד הוא להציג חשבונית לכל הפחות, שהרי טוען הוא במסגרת החקירה הנגדית שהחליף מצבר ובכך הגיעה התקלה לפתרונה.

עוד טען כי נזקק לעזרת אוניית דייגים מעין גב וגרר אופנוע הים אך לא הביא עדותו של אותו אדם אשר נרתם לחילוץו.

ב"כ המאשימה טען ובצדק לעדות כבושה מצידו של הנאשם.

עדות כבושה או גרסה כבושה היא עדות או גרסה שעד במשפט פלילי "כבש" אותה בלבו, או במילים אחרות שמר אותה בלבו וגילה אותה רק בשלב מאוחר יותר, בזמן שיכול היה למסור אותה מוקדם יותר.

לכבישת עדות יש השלכות לעניין אמיתותה ומהימנותה, ובעניין זה קבע בית המשפט העליון בע"פ 677/84 **יעקב שמש ואח' נ' מ"י כ'**:

"עדות כבושה ערכה מועט אלא אם כן ניתן הסבר מתקבל על הדעת על שום מה נכבשה העדות עת רבה"

הנאשם לא מסר הסבר מניח את הדעת על שום מה לא טען טענה זו בהזדמנות הראשונה שהיתה לו, ואף עד שלב זה של סיום שמיעת הראיות לא הציג כל אסמכתא ו/או כל ביסוס ראייתי אחר לטענתו זו. הנאשם טרח להגיש לבית המשפט בקשות חוזרות ונישנות, ואף לא בכל אחת מאותן הבקשות צירף אסמכתא ביחס לטענתו לתקלה הטכנית.

הנאשם טוען לטענת הגנה מן הצדק בעקבות התקלה לאחר עיון בטיעונים ובראיות שהוצגו בפני אני דוחה טענתו זו של הנאשם.

דוקטרינת ההגנה מן הצדק נדונה בפסיקה בהרחבה בשורה של פסקי דין. הדוקטרינה עוגנה בשנת 2007 במסגרת תיקון מספר 51 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 (להלן: "חסד"פ"), והתיקון עיגן בחקיקה דוקטרינה הילכתית בהוסיפו לרשימת הטענות המקדמיות שהנאשם רשאי להעלותן לאחר תחילת המשפט, טענה נוספת באופן שלסעיף 149 לחסד"פ נוסף ס"ק (10) שלשונן:

"סעיף 149(10) לחסד"פ הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית".

על מהותה של הדוקטרינה הנ"ל והתפתחותה בפסיקה הישראלית עמד בית המשפט העליון באריכות בפרשת "בורוביץ" (ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' ד"ר איתמר בורוביץ פד"י נט' (6) 776) כדלקמן:

"הגנה מן הצדק" הינה דוקטרינה הילכתית המכירה בסמכות בית-המשפט לבטל כתב-אישום שהגשתו או בירורו עומדים בסתירה לעקרונות של צדק והגינות משפטית. מקורה של הדוקטרינה במשפט המקובל האנגלי והיא יושמה (במספר מצומצם של מקרים) גם על-ידי בתי-המשפט בארצות-הברית. בפרשת יפת (ע"פ 2910/94 יפת נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 221) ... הכיר בית המשפט בסמכותו הטבועה של בית-המשפט לעכב או לבטל הליך פלילי, בהתקיים אחת מאלו: "משאין באפשרותו להעניק לנאשם משפט הוגן", או, "משיש בניהול המשפט משום פגיעה בחוש הצדק וההגינות" (שם, (370).

...

מאז פסק-הדין בפרשת יפת "שוב אין מקום לוויכוח בדבר עצם קליטתה של הדוקטרינה של 'הגנה מן הצדק' במשפט הפלילי הישראלי" (דברי השופט י' קדמי בבג"ץ 1563/96 כץ נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד נה(1) 529, 544) אלא שהלכה למעשה לא זכתה הדוקטרינה ליישום ממשי. בשורה של מקרים, שנדונו לפני בית-משפט זה מאז פרשת יפת, הועלתה לפניו הטענה כי פגם כזה או אחר בפעולתן של רשויות התביעה מצדיק לבטל את כתב-האישום מטעמי הגנה מן הצדק. במקרה אחד ויחיד פסק בית-המשפט לקבל את הטענה (על"ע 2531/01 חרמון נ' הוועד המחוזי של לשכת עורכי-הדין בתל-אביב-יפו, פ"ד נח(4) 55); ועיון בפסק-דינה של השופטת פרוקצ'יה בפרשה האמורה מעלה, כי המדובר היה במקרה שנסיבותיו חריגות ביותר, אך בכל יתר המקרים שבהם הובאה לפניו הטענה פסק בית-המשפט לדחותה.

...

המבחנים שנקבעו בפרשת בורוביץ (ימשיכו להנחות את בית המשפט בבואו לבחון האם יש לקבל טענה של נאשם לפי סעיף זה" (שם, בפסקה 58).

על בית-המשפט "לזהות את הפגמים שנפלו בהליכים שננקטו בעניינו של הנאשם ולעמוד על עוצמתם וזאת במנותק משאלת אשמתו או חפותו". במקרה שלפניי, לא מצאתי כל פגם בהליכים שננקטו בעניינו של הנאשם שלפניי.

בהמשך טען הנאשם, כי ככל שכל טענות אלה לא יעלו בידיו, טענת זוטי דברים שלכאורה הרכב היה מספר דקות בתוך מים.

סעיף 34 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 מעגן הגנת "זוטי דברים":

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה, אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך."

לאור קביעתי כמפורט לעיל כי הנאשם חנה את רכבו בתוך המים פרק זמן ממושך ובוודאי שלא מספר דקות כטענתו של הנאשם, איני רואה כל צורך לדון בטענה זו פעם נוספת.

אעיר בשלב זה כי מן הראוי לדחות טענה זו ולו מהטעם שהנאשם טוען באחת מגירסאותיו שהרכב חנה פרק זמן ממושך בעקבות תקלה שהיתה לו באופנוע הים ונאלץ להטעין הרכב רק בתוך המים, כך שטענתו העובדתית החלופית עומדת בסתירה עם טענתו כי חנה רכבו למספר דקות בלבד במסגרת טענה לזוטי דברים, טענה הסותרת את טענת ההגנה מן הצדק בעקבות התקלה החשמלית שהיתה לנאשם באופנוע הים.

יתרה מכך, טען בפני הנאשם במסגרת עדותולשאלת בית המשפט כמה זמן היה שוהה בד"כ עם כלי השיט בעם:

"ש. כמה זמן בממוצע היית בים."

ת. בד"כ שעה."

מכאן ומשהוכח כי במקרה זה חנה כלי הרכב כארבעים דקות לפחות בים הרי שתשובתו של הנאשם עולה בקנה אחד עם עדות הפקח רדוני בגין הזמן הממושך בו שהה הרכב במקום האסור לנהיגה וחנייה.

לאור הערך המוגן בביצוע עבירת איסור נהיגה בחוף הים ולאור מיקום נהיגת רכב הנאשם ומשך הזמן הרב בו בהה בים עולה כי האיסור האמור הופר באופן בוטה למדי ואין מדובר בהפרה קלה של ההוראה החוקית המצדיקה זיכוי הנאשם מחמת זוטי דברים.

לאחר ששמעתי טענות הנאשם והפקח רדוני ומהטעמים לעיל , אני דוחה טענת הנאשם להגנה מן הצדק וטענת זוטי דברים.

לאור כל האמור, אני קובע כי הנאשם ביצע העבירה המיוחסת לו בכתב האישום מעבר לכל ספק סביר ואני מרשיעו בדין.

ניתנה והודעה היום ג' טבת תשע"ו, 15/12/2015 במעמד הנוכחים.

ניר מישורי לב טוב , שופט

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של נהיגה בחוף הים בניגוד לסעיפים 2 ו - 7 לחוק איסור נהיגה ברכב בחוף הים תשנ"ז - 1997. מכתב האישום והכרעת הדין עולה כי בתאריך 14/11/13 בחוף דוגה בכנרת נסע הנאשם ברכב פרטי והחנה אותו בתוך המים , מרחק 6 מטרים מקו המים העליון. לרכב היה מחובר גרר לסירה , הן הרכב והן הגרר חנו במקום לפחות 40 דקות.

סעיף 40 ב' לחוק העונשין תשל"ז - 1977 (**להלן: "חוק העונשין"**) קובע כי העיקרון המנחה בענישה קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה ונסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. סעיף 40 ג' (א) לחוק העונשין, קובע כי על בימ"ש להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40 ט'.

בעניינינו, הערך החברתי המוגן שנפגע מביצוע העבירה, כולל הן ערכי טבע מוגנים העלולים להיפגע מביצוע העבירה והן בטיחות הרוחצים בים והמטיילים בחוף הים ואיכות חייהם.

מדובר בעבירה מנהלית אשר הקנס בגינה עומד על 500 ₪ אולם הנאשם ביקש להישפט, ולטעון טענותיו, טענתו המקדמית בגין התיישנות העבירה נדחתה , טענותיו של הנאשם אשר כפר במיוחס לו בכתב האישום נדחו לאחר שמיעת ראיות והוא הורשע בדין.

כפי שציין נציג המאשימה, הקנס המירבי הקבוע בחוק לעבירה זו הינו 75,300 ₪.

עמוד 14

במקרה זה, מדובר בנסיעה ובחניה על חוף הים בלבד ולא בשמורת טבע.

אין בנמצא פסיקה רבה בעבירות מעין אלה. מצאתי לנכון להתייחס לת"פ 30892-11-11 **איגוד ערים כנרת נ' ביטון**, שם נגזר קנס בסך 5,000 ₪ וכי מתחם הענישה ההולם עבירה זו כאשר מדובר בשמורת טבע נע בין 2,000 ₪ ל-7,000 ₪.

בעפ"ג 62886-01-14 (מחוזי באר שבע) רשות הטבע נגד קירה הוטל קנס בסך 1800 ₪ וחתימה על התחייבות כספית בגין נהיגה בחוף ים בשמורת טבע.

בתיק ת"פ 1907-03-12 נדון הנאשם בגין נסיעת רכב בחוף הים באשדוד לאחר שמיעת ראיות לעונשי קנס כספי בסך 2000 ₪ וחתימה על התחייבות כספית בסך 5000 ₪. הערעור בגין הכרעת הדין וגזר הדין (ע"פ 2206-09-13 (מחוזי ב"ש) (10/11/13) נדחה.

בתיק 40899-01-12 (שלום ק"ג) מ"י נ' שאול כהן), (30/7/13) נדון הנאשם לאחר שמיעת ראיות בגין נהיגת רכב בחוף הים לעונשי קנס בסך 5000 ₪ והתחייבות ע"ס 10,000 ₪. הערעור בגין הכרעת הדין וגזר הדין (ע"פ 2206-09-13 (מחוזי ב"ש) (10/11/13) נדחה.

המאשימה טענה כי מדובר בעבירה חמורה, טענה לערך מוגן שנפגע בביצוע העבירה, עתרה להטלת קנס 6,000 ₪ והטלת התחייבות כספית שלא תפחת מסך של 7,000 ₪.

בטיעוני לעונש טען הנאשם כי הסכום שמבקשת התביעה מתייחס בפסה"ד בתיק 30892-11-11 שם לא היה שלט אזהרה והנאשם טען כי ירד לקחת דברים והגיע שני מטרים מקו המים ואילו במקרה שלי היה שלט שהמקום מיועד להורדת כלי שיט בים, טען שוב כי הוריד כלי השיט במקום מורשה בתיאום, במקרה אחר בו הורידו אופנוע ים בחוף ניצנים במקום לא מורשה להורדה ושמורת טבע והנאשם ברח מהפקח הוטל קנס בסך 2000 ₪. עוד ציין הנאשם כי אב ל - 8 ילדים ומשתכר כ - 8000 ₪ לחודש וחב חובות כ - 80,000 ₪ עם תיק בהוצל"פ אך לא הוצגו אסמכתאות בנושא. מבקש לקבל הקנס המקורי בסך 500 ₪ בלבד.

במקרה זה, אני סבור כי יש לקחת לקולא עברו הפלילי הנקי של הנאשם.

בנסיבות המקרה אציין לחומרה כי הנאשם עבר העבירה תוך שהוא מחנה הרכב והגרר בתוך מימי הכנרת, עובדה שיש בה כדי לפגוע פגיעה ממשית במימי הכנרת ובעלי החיים המצויים בתחומה.

לאור האמור לעיל ולאחר ששקלתי מצבו הכלכלי של הנאשם שאינו חריג לחומרה (ואשר לא הוגשו אסמכתאות כלשהן בעניינו) אני קובע כי מתחם העונש ההולם כולל קנס הנע בין 1000 ועד 5000 ₪ וכן חתימה על התחייבות כספית.

בקביעת העונש ההולם שקלתי הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. מטיעוני הצדדים עולה כי לנאשם אין הרשעות קודמות, הנאשם לא נטל אחריות על מעשיו והשחית זמן שיפוטי יקר לרבות בהעלאת טענות מקדמיות וכפירתו - עובדה שתרמה תרומה ניכרת לחלוף זמן מיום ביצוע העבירה ועיד מתן גזר הדין. הגם שזכותו של נאשם לכפור במיוחס לו ולעמוד על שמיעת ראיותיו לא עומדת לזכותו ההקלה בעונש השמורה לנאשם המקבל אחריות על מעשיו וחוסך זמן

שיפוטי יקר.

לאור כל האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. קנס בסך 2,500 ₪ או 25 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב- 5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1/2/16 ובכל 1 לחודש. במידה ותשלום כלשהו לא ישולם במועדו, תעמוד יתרת הקנס כולה לפירעון מיידי.
2. הנאשם יחתום על התחייבות בסך 6,000 ₪ להימנע במשך 3 שנים מהיום מביצוע עבירה בה הורשע. באם לא יחתום הנאשם על ההתחייבות בתוך 7 ימים מהיום יאסר למשך 30 ימים.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום לבימ"ש המחוזי.

ניתן והודע היום ג' טבת תשע"ו, 15/12/2015 במעמד הנוכחים.

ניר מישורי לב טוב, שופט